

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γὰ τὰ ξένα ἕως μέρη — δέ κ' ἀφράγκα καὶ ἰσὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὴν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεθεμ' ὅτην γῆν τῶν Παρθένων.

Χῶλια κ' ἐνθάκ' εἰς τέσσαρα και δέκα,
 τοὺς ἐχθροῦς, Πατριδα, κτύπα και παλέκα.

Ὀγδόη Νοεμβρίου,
 σάχλα Βουλευτηρίου.

Χῶλια τραβῶσα και δεκατρία,
 φιλελευθέραν σκιετῆ φατρία.

**Ὁμιλία προνολήρων
 περὶ φοθερῶν ὄνειρων**

Φ. — Εἶδα ποὺ λές' ἄτον ὕπνο μου πὸς ἤμουνα Δραγόνος.
 Π. — Εἶδα κ' ἐγὼ, βρᾶ Φασουλῆ, πὸς ἦσουν ἕνας ἕνος.
 καὶ γκάριξες ἀθάκοπα...

Φ. — Σκασιδὲς, μαρὶ γουρουνι,
 σὲ καθεμὰ περίστασι μοὶ μπαίνεις ὅτ' ρουθεῖνι.
 Σὲ καφενίδες κάθισαι και ζαχαροπλαστεία,
 κ' ἐνφ βρυχάται τρομερὸς
 δ' μαφρὸς δαίμων τοῦ πυρός,
 ἐσὸ μὰς λές' ἀστία.

Εἶδα ὅτην βράσιον τῶν μαχῶν πὸς ἔτρεχ' ἀγαρώχως
 κ' ἤμουνο βομβῶν και τουφεκιῶν και πυροβόλων στόχος.

Ἔβλεπα γύρω μου πυρὰ,
 πυκνοῦ καπνοῦ νεφέλας,
 χειμῶνος πάγη τρομερὰ
 και χιονοθύελλα.

Π. — Ὡς τόσο πάντα, Φασουλῆ,
 πρὸς τοὺς πολέμους ρέπεις,
 και πάντα πῦρ σὲ πυρτολεῖ
 και κόσμους ἀναστρέφεις.

Φ. — Ἐστόλιζαν τὸ στήθος μου πολεμικὰ βραβεῖα
 και μὲ τοὺς Ρώσους ἔτρεχαὶ κατὰ τὴν Κρακοβία,
 κ' ἔβλεπα πὸς εἰσήλασαν ὅτ' ἀπῆτή μου Κοζάκι,
 κ' ἕνα ποτήρι μοβοπασαν κ' ἕνα μικρὸ βαζάκι.

Εἶδα πὸς ἤμουνα ὅτην Ὑπρ και ὅτ' ἤσ' Ἀργκὸν τὰ δάση
 κ' ἕνας Ἰνδὸς Μαχαραγιάς ἔτρεχε νὰ μὲ πιάσῃ,
 κ' ἔβλεπα πὸς αἰχμάλωτον μ' ἔφερναν ἄρον ἄρον
 αἰ στρατιαὶ τῶν Κάιζερ, αἰ στρατιαὶ τῶν Τσαρῶν.

Αἰχμάλωτον ἐδῶ κ' ἔκει
 μ' ἐπήγαγιναν Ἀδοτριακοὶ
 και Βέλγοι κ' Ἄγγλογάλλοι.

Και μ' ἀπεδίδοντο τιμαὶ
 κ' ἐγίνετο και δι' ἐμὲ
 συζήτησις μεγάλῃ.

Κατόπι δὲν εἰζάφου πὸς ἤμου' ὅτ' Ἰταλία
 κ' ἔκει μεγάλο φονικὸ κ' ἀνθρωπιτὴν θύα.

Ἄπο παντοῦ σφαγῆς, τρελλῆ,
 φιλότιμος προσάβεια,
 κ' ἐνφ' τραβούσα ὅτ' Καλαὶ
 βρέθηκα ὅτ' Ἰκαρπῶνα.

Κόσμος ἐσφάζετο πολλὸς ὡς εἶδος κοποπούλι
 και λάχανο δὲν εἰρισκας νὰ φῆς και παραπούλι.

Μὰς ὅτην Εὐρώπη πουθενὰ
 δὲν εἰρισκας θαλασσινὰ,
 δὲν εἰρισκας πατούμενα.

Μονάχη παίνας τρομεραὶ,
 μόνο τορπιλαὶ φλογεραὶ
 και πηδηλιοχοῦμενα.

Πού νά βρῆς σάν πρὶν μπαρμπούνια;
πού τοῦ κυνηγετοῦ πουλάκι;
τῶν Οὐσσάρων τὰ σπιρούνια
δὲν ἀφήκαν κοκκαλάκια.

Μὲς στὸν γδοπο καί στὸν σλό
δὲν ὑπῆρχε κρέας ἄλλο,
παρ' ἀνθρώπινο μονάχα,
κι ἔτρωγα κι ἐγώ, βρῆ χάχα,
μέσα σὲ λιμό περισσο
ὦμδ κρέας ἀνθρωπίσιο.

Εἶδα τοῦ κόσμου ζωντανά κοντά μου νὰ ψοφᾶνε,
κατόπιν εἶδα, Περικλῆ, πῶς ἔγινε φραγκόκοτα,
καί πίσω μου μαλλώνανε ποιοὶ νὰ μὲ πρωτοφᾶνε...
Π.— Ὁνεράτα πραγματικῶς περίεργα κι ἀλλόκοτα.
Φ.— Συγκυχωμένα, Περικλῆ, καί φύρην μίγδην εἰλα
κτυπεῖνται στὸ κεφάλι μου καί κάνουν καραμπόλα.

Π.— Εἶδα κι ἐγὼ πῶς ἤμουνα πολεμιστῆς Τάπων,
κατόπιν ἔγινε πουλί, φασιανός καί κάπνο,
κατόπιν πῶς μ' ἐφέρανε μέσ' ἀπὸ τὰς Ἰνδίας
καί πῶς μὲ περιέβαλε μακρὸς ζουρλομανδύας.

* Ἄκουα πῶς ἐγένετο στὴν Οἰκουμένη θρῆνος,
καταστροφή καί νίλα,
κι ἔβλεπα, φιλαράκο μου, πῶς ἦμον Βεδουῖνος
ἀπάνω σὲ γκαμήλα,
κι ἐπήγαινα στὴν Ἀραβίᾳ τοὺς Ἀγγλους νὰ σαρώσω
καί στὸ κυνηγι φλογοφραῖς Ἀράπιους νὰ στρώσω.

Εἶδα πῶς ἔτρεχα φωτιάς νὰ σβῶνω μὲ μιὰ τρέμπια,
πῶς ἤμουν τέρας ἀγρίου ἐξώλης καί προφήτης,
κανόνι τῶν σαρανταβῶδ κι ἀεροπλάνου μπόμπια,
κι ἐνόσπαιρα τὸν πανικὸν εἰς ἀπολέμους πόλεις,
καί μὲς στοῦ προσηφίλους Ἐμβέρ ἐνόσπηφα τὸ φέσι,
κι ἀμέσως τῶδα κατὰ γῆ ἀπὸ ψηλά νὰ πτόσῃ.

B.

Φ.— Πέτοους κοράκι
σὲ πτώματος ράκη,
σὲ κράνος, σὲ θώρακα.

Πλὴν εἶδα κι ἐξάλλους
μικροὺς καί μεγάλους
νὰ βράζουσι τὸν κόρακα

* Στὸν κόσμο τὸν μαυρο
ἐγόρευα νᾶβρω
τριγύρω μὲ γῆ,
πού δὲν εἶχε γίνε

πολέμου καμῖνι
κι αἱμάτων πηγή.

Τὰ πάντα σπιρούνια
πατοῦν περιώνωμα...
μαχαίρια πηρούνια
ποῖος ἔχει; γι ἀκόννημα.

Κατόπιν εἶδα, Περικλῆ, πῶς ἤμουν στὴν Ἑλλάδα,
μεγάλων φαταουλῆων ἐρατεινὴν κοιλάδα.
Καί στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν εἶδα μεγάλο κτίριον
κι ἐρώτησα περίεργος ποῖον τὸν μεγαθήριον,
ὅπου φεγγοβολεῖ;
καί μοῦπαν: ἡ Βουλῆ.

* Μπῆκα μέσα καί κυττάζω βουληφόρους τοῦ Δευτέρη,
πανμνηστῶ Σερασκέρη,
κι ἔσοκεπτόμουνα μονάχος σάν τί νᾶχουν μέσ' στὸ νοῦ
τί νὰ σκέπταται καθένος τοῦ κρανίου των λοβός, [τους,
κι εἶπα: κρῖμα νὰ μὴν εἶμαι βουληφόρος σάν καί τούτους,
καί φιλελευθέρας στρουγγας φιλελευθέρας βουδός.

Κι ἐξ Ἀγγλίας καί Γαλλίας ἤλθε μπόλικος παρᾶς
κι ἦτο ταλετὴ μεγάλη καί πανήγυρις χαρᾶς,
κι ἀνεβόθρως καμπόσοι καί γι αὐτὰ τὰ χρήματα:
ἔλοι ζήτωσι τῶν συμάχων καί χειροκροτήματα.

* Ἀνορθώσατε καί πάλι τὰ σκυμμένα τὰ καφάλια
κι ἄς μὴ φαίνεται κανέναν κατηφῆς καί σκυθρωπός,
κι εἶπαν ἄλλοι πῶς ἐπήρην τὰ λεφτὰ μὲ παρακάλια,
κι εἶπαν ἄλλοι πῶς τὰ πήρην λίαν ἀξιοπεπώς.
* Ὅμως κᾶν καί μὲ τὸν ἐνα, κᾶν καί μὲ τὸν ἄλλο τρόπο,
θᾶχῃ τῶρα τὸ Ταμείο νὰ πληρώνη δίχως κόπο.

* Ὑστερ' ἀπὸ θεοὺς πολέμους ποῦ νὰ βροῦμε νέους πόρους;
ζήτω ζήτω τῶν Συμμάχων, ποῦ μᾶς δίνουν μπάρμπα
[ντόρους.
Τώρα πᾶς θὰ πληρωθοῦμε,
τώρα πᾶς θὰ μπαλοβοῦμε,
μέγας ἐνθουσιασμός.

Ἀγὸ στὸ λάδι, δαδ' στὸ ξόδι,
νά σου καί τοῦ Διομήδη
ὁ Προῦπολογισμός.

Πᾶς: κάθε συμφορὰ μας...
γεῖα χαρὰ του, γεῖα χαρὰ μας.
Θὰ κυττοῦμε τὴν Ἑλλάδα μ' ἓνα χοντροκοίλιο,
ἔλοι μὲ τὸ Κεντρικὸ της, ἔλοι μὲ τὴν Ἰβόλιο.

* Ὁ Προῦπολογισμός τοῦ κυρίου Διομήδη
χορηγεῖ πρὸς τὴν Πατριδα
μιαν θετικὴν ἐπιδα
πῶς δὲν θᾶχῃ τοῦ λοιποῦ στὴν κοιλὰ της καραμιδί.

Βεβαίονε: πώς υπάρχει μές' στο κράτος εδρωστιά
κι' όλοι θά'χουνε νά τρώνε,
και μὴν τὰ θαρρῆς άστεια,
Περικλέτο φαμφαρόνε.

Τι μηνύματα χαράς,
πού καθέννας φουκαράς
θά τεντώση τὸ ρουθούνι.

Ζήτω και τοῦ Διομήδη,
πού τὸν λένε κι' Ἀρχιμήδη,
πού τὸν λένε και Πιτσούνη.

Ἄν και νέος, σάν πολλούς
δὲν πλανᾶται μὲ χμιαίρας
ελαφράς νεότητος.

Κι' όλο βρίσκαι πακτωλοῦς
'στὰς κρισίμους τὰς ἡμέρας
τῆς οὐδετερότητος.

Κι' εἶπα, Περικλή, κι' ἐγώ,
πού πολλά μωρολογῶ:
ἢ Πατρὶς ἢ διπλασία σὲ χρυσάφι βούτησε,
εἶχεν κιόλα, βρήκεν κιόλα και μυριομπλοῦτισε.

Και τὸν συμμάχων ὁ παρὰς θὰ τὴν ἐνδυναμώση,
ἀλλὰ κι' ὁ νέος πακτωλὸς, τοῦ ντόπιου θησαυροῦ,
γιὰ τοῦτο τώρα φαίνεται, φωνάζουσε καμπόσοι,
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον πρώτη σφορκαλευροῦ.

Πόλεμος τοῦ Δευτέρου μὲ τὸ βαρὺ τὸ χέρι.

Ἐνφ καθέννας μαίνεται,
ἐνφ τὸ πᾶν λυμáινεται
φρικτὴ πολέμου λύσσα.

Κι' ἐκτὸς τὸν ἄλλων τὸν κακῶν
και φάλαγγες Ἀδοστριακῶν
τραβούν κατὰ τὴν Νύσσα.

Ἐνφ πολέμου τραγουδοῦ
ἀνάδει πόλεμος κι' ἔδω.
Πόλεμος, λέει: καθεμὴνὰ πολὺξερη φάλακρα,

δὲν βασιλεύει σάν και πρὶν οὐδετερότης ἄκρα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀνάματος ἀλκῆς
ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἐθνικῆς.

Βρὲ τί μου λέτε;... μάλιστα, πόλεμος κι' ἔδω πέρα
μὲς' στῆς οὐδετερότητος τὴν ἀγαστὴν μῆτέρα.
Βρὲ τί μου λέτε;... μάλιστα, πόλεμος ἐξερράγη,
και μπε μπε μπε βελάζουσε χορτάτης στρουγγας τράγ οἱ.

Μῆνις τοῦ Καθούρ ὄξεια
ἔξασαε' σ' τὸν Εὐτάξια,

και σαν άλλος Δόν Κισσώτος με τόν Σάντοσ Διομήδη
του 'ριχτήκαν άρον άρον να του στρίψουν τή καρδίη.

Σάν τόν πιάσουν τά μπουρλίνα ποιός έμπρός του θα σω-
μάς, άκράτητοι σαν Ρουσοσι [θ];
μέσ'στην Τράπεζα γιουρουσι,
τίποτα να μη σταθή.

Πίσω, τουφαγε τή μάτι...τήν Διοίκησι παραίτα
και τήν Τράπεζα χαίρετα.
Έσθ θυμέ του πούρι πούρι
τούτον βρήκε καλεπούρι,
και τού γίνηκε τσιμπούρι.

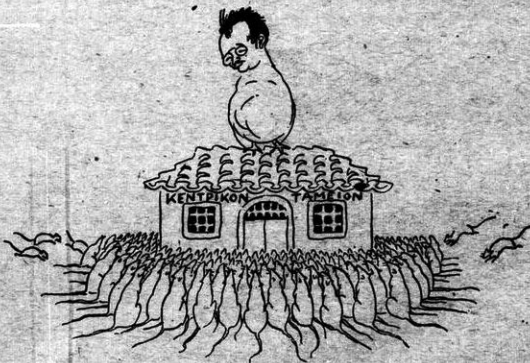
Τού Πρωθυπουργού του πάνυ,
παντοκράτορος τσοπάνη,
πού καθείς τόν έχ' όμνησει,
τούγει φαίνεται καπνίσι
τόν Κοτζάμπαση να κινή.

Και τή κοπάδι τραγουδεί, και τή κοπάδι λέει:
ό κύριος Διοικητής τήν μοίρα του να κλαίη.
Τή μένος του τσοπάνη μας ού τούτον θα ξεσπάση
πρός χάριν τής Πατρίδος,
έτυχε ναίαι κι άδελφός έκείνου του Θανάση,
του βουλευτου Δοκίμοσ.

Τόν τσοπάνη μας αίνεϊτε,
τούτος θέλησις μονάχη
και πυγμή κυριαρχοσα.

Τόν Κρητίκα προσκυνεϊτε,
κι' έποσον έχει' σ'ό στομάχι
κλάψε τον, καυμήνη Μούσα.

Άθρονόστομος και νυν ώς πάλοι
του Βενζέλαρου τήν μνην φάλε,
πού μετά τόσας δράσεις μεγάλας
κατ' άλλοφύλων ταραξιών
προσθέτει τώρα και νέας άλλας
κατ' όμοφύλων Εύταξιών.

Ο τών Οίκονομικών
σ'ένα πλήθος ποντικιών.

Καλοί μου ποντικοί,
σώρτε να σάς χαρδή
και μέσ'στην Έθνική
να στήσετε χαρδή.

Έβώ πώς κατοικεϊτε τή Ήρω προ πολλού,
κι' είναι καιρός νομίζω να πάτε πιά κι άλλου.
Άκούσατε του κράτους τόν δυνατό Κρητίκαρο,
πού πάντοτε με τούτον μεγάλο ρόλο θάπαιξα,
και κάθε ποντικίαι προτρέπω και ποντικαρο
τό Κεντρικό ν' άφήση και να χωθή σ'την Τράπεζα.

Τέτοια τής Άνορθώσεως φωνάζει μιιά φωνή:
χωρίς να λήτε γιάντα

έμπρός έμπρός σ'την Τράπεζα, και τούτη να γενή
δική μας κατά πάντα.

Έμπρός και σεις σ'την Τράπεζα μ' έμένα τή ξεφτέρι,
δέον τή κράτος και σ' αυτήν να βάλη τώρα χέρι,
δέον ν' άλλάξουν ποντικοί,
τά πρόηνι καθεστώτα,
κι' άλλη να κάνουν Έθνική
μή τή δικά μας φώτα.

Πάρτε με τώρα κι' άπ' έμπρός, πάρτε με κι' άπ' όπισω,
ανάγκη και σ'την Έθνική να σάς μετακομίσω.
Άς γίνην κάθε δόντι σας μαχαίρι και τηρούνι,
τό μένει διαρκώς έδω μου φαίνεται βλακεία...
μή τή ποντικία σύμφωνα φωνάζουν σ'τόν Πιτσούνη
διτι δέν έγουμε σκοπό ν' άλλάξουν κατοικία.